

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Εγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Απ. 1, 10)

Περίοδος Δ' - "Έτος ΚΓ" Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1272	Κυριακή Πατέρων Δ' Οικ. Συν. (Μαθ. 5,14-19) 16 Ἰουλίου 2006	Συντάκτης † ἐπίσκοπος Αύγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Νὰ γίνουμε φῶτα!

«Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς· Ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου...» (Μαθ. 5,14)

ΑΡΧΙΖΩ, ἀγαπητοί μου, τὴν ὁμιλία μὲ μιὰ ἐρώτησι· **Ὑπάρχει κανεὶς ποὺ ἀγαπάει τὸ σκοτάδι;** Κανεὶς ἀσφαλῶς. Ὅλοι ἀγαποῦμε τὸ φῶς. Χωρὶς φῶς δὲν μποροῦμε νὰ κινηθοῦμε καὶ νὰ ἐργασθοῦμε. Γι' αὐτό, ὅταν τὸ πρωτὶ βγαίνει ὁ ἥλιος λαμπρὸς καὶ σκορπάη σ' ὅλη τὴ γῆ τὶς ζωογόνες ἀκτίνες του, ὅλοι αἰσθανόμεθα χαρά. Πόσο πρέπει νὰ συμπαθοῦμε τοὺς τυφλοὺς ἀδελφούς μας, ποὺ δὲν ἔχουν **μάτια** γιὰ νὰ δοῦν τὸ φῶς· καὶ πόσο εὐγνώμονες πρέπει νὰ εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν τὰ μάτια καὶ βλέπουν τὰ ὠραῖα τῆς δημιουργίας καὶ τοῦ Θεοῦ! Γι' αὐτὸ ἕνας ποιητὴς λέει·

«Ὅταν τριγύρω βλέπω τῆς φύσεως τὰ κάλλη,
τὸν ἥλιο, τὴ σελήνη, τ' ἄστρα τὰ φωτεινά,
τὴ θάλασσα, π' ἀφρίζει κι ἀπλώνεται μεγάλη,
τοὺς ποταμούς, τὰ δένδρα, τοὺς κάμπους, τὰ βουνά,
καὶ τ' ἄνθη ποὺ στολίζουν ἀγρούς καὶ μονοπάτια,
Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, ποὺ μοῦ ἔδωκες τὰ μάτια»

(Ἰω. Πολέμης Ἀναγνωστ. Ε' Δημ., σ. 295).

Ἀνεκτίμητη δωρεὰ τοῦ Θεοῦ εἶνε τὸ **ὕλικό φῶς**. Καὶ ὑπάρχουν διάφορα εἶδη ὕλικου φωτός. Στὴν ἐκκλησία λ.χ. φῶς εἶνε ἡ κανδήλα, φῶς τὸ κεράκι ποὺ ἀνάβουμε μπροστὰ στὶς εἰκόνες, φῶς καὶ ὁ πολυέλεος. Κ' ἕνα δαδί, ποὺ ἀνάβει ὁ τσοπάνος τὴ νύχτα καὶ φωτίζει τὴν κάλυβα του τὸ χειμῶνα, εἶνε κι αὐτὸ ἕνα φῶς. Δυνατὸ φῶς εἶνε τὸ ἠλεκτρικό, αὐτὸ ποὺ ἐκπέμπουν οἱ ἠλεκτρικοὶ λαμπτήρες. Ἀπ' ὅλα ὁμως τὰ ὕλικά φῶτα, φυσικὰ καὶ τεχνητά, ἀσφαλῶς ὑπερέχει ὁ ἥλιος, ὁ βασιλεὺς τοῦ φωτός.

Ἄλλ' ὅπως ὑπάρχει ὕλικό φῶς, ὑπάρχει καὶ **πνευματικό φῶς**. Καὶ γιὰ τὸ πνευματικό φῶς ὁμιλεῖ σήμερα τὸ εὐαγγέλιο. Πνευματικό φῶς εἶνε ἡ διδασκαλία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Θὰ πῆ κάποιος· Δὲν ὑπάρχουν κι ἄλλες διδασκαλίες; μόνο τοῦ Χριστοῦ ὑπάρχει;... Δὲν ἀρνούμεθα· ὑπάρχουν κι ἄλλες διδασκαλίες, σοφῶν διδασκάλων, μεγάλων ἀνθρώ-

πων· κι αὐτὸς ὁ τόπος, ἡ Ἑλλάς, ἀνέδειξε σπουδαῖα πνεύματα. Ἄλλὰ ἡ διδασκαλία ὅλων αὐτῶν, καὶ τῶν πιὸ σοφῶν, τὰ φῶτα ποὺ προσέφεραν στὸν κόσμον (φῶτα τεχνῶν, ἐπιστημῶν, γνώσεως, μαθήσεως), ἐν συγκρίσει μὲ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ εἶνε πολὺ μικρά. Ξέρετε πῶς μοιάζουν; Ὅσοι εἶνε ἀπὸ χωριὰ ξέρουν, ὅτι σὲ ὠρισμένα μέρη τὴ νύχτα λάμπουν στιγμιαίως κάτι μικρὰ φωτάκια· εἶνε ὠρισμένα ἔντομα ποὺ ὀνομάζονται **πυγολαμπίδες**, διότι καθὼς πετοῦν ἢ οὐρά τους ἐκπέμπει μέσα στὸ σκοτάδι μερικὲς ἀκτίνες. Ὅ,τι λοιπὸν εἶνε οἱ πυγολαμπίδες τὴ νύχτα, εἶνε καὶ οἱ διδασκαλίες τῶν ἀνθρώπων ἐν συγκρίσει μὲ τὸ ἀνέσπερο φῶς τῆς θείας διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος εἶπε μὲ ἀπόλυτο τρόπο· **«Ἐγὼ εἶμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου»** (Ἰωάν. 8,12).

Ἔχουμε λοιπὸν **δύο ἡλίους**· ἕναν ἥλιο ποὺ φωτίζει τὸν φυσικὸν κόσμον, καὶ τὸν πνευματικὸν ἥλιο ποὺ ὀνομάζεται Χριστός. Εὐχαριστοῦμε τὸ Θεὸ γιὰ τὸν φυσικὸν ἥλιο· ἀλλὰ θὰ εἴμεθα ἀνάξιοι νὰ ὀνομαζώμεθα Χριστιανοί, ἐὰν δὲν εὐχαριστοῦμε τὸν ἐν Τριάδι Θεὸ διότι διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀναψε ἐν μέσῳ τῆς ἀνθρωπότητος τὸν πνευματικὸν ἥλιο ποὺ φωτίζει καὶ θὰ φωτίζη αἰωνίως τὰ πάντα.

Μεταξὺ τοῦ φυσικοῦ ἡλίου καὶ τοῦ πνευματικοῦ ἡλίου ὑπάρχει μιὰ μεγάλη **διαφορὰ**. Ὁ ἥλιος αὐτὸς ποὺ βλέπουμε κάθε πρωτὶ ν' ἀνατέλλη καὶ κάθε βράδου νὰ βασιλεύη καὶ λάμπει χιλιάδες τώρα χρόνια, ὁ ἥλιος αὐτὸς μιὰ μέρα θὰ σβήσει. Ὅπως σβήνει μιὰ καντήλα στὸ ναό, ὅπως σβήνει ἕνα δαδί, ὅπως σβήνει ἕνας ἠλεκτρικὸς λαμπτήρας, ἔτσι θὰ σβήσει μιὰ μέρα κι αὐτὸς καὶ θὰ πέση σκοτάδι στὸν κόσμον. Τὸ λέει ὁ Χριστὸς αὐτό (βλ. Μαθ. 24,29· Μάρκ. 13,24). Κι ὄχι μόνο ὁ ἥλιος ἀλλὰ καὶ ἡ σελήνη καὶ τὰ ἄστρα καὶ οἱ γαλαξίες τοῦ σύμπαντος, ὅλα θὰ σβήσουν. Ἐνα δὲ θὰ σβήσει! Ποιό; Τὸ λέει σή-

μερα ὁ Χριστός· «*Ἔως ἂν παρέλθῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ἰῶτα ἔν ἧ μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου...*» (Ματθ. 5,18). Κι ἄλλου ἐπαναλαμβάνει· «*Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι*» (ἔ.ἀ. 24, 35). Ἄτρεπτος καὶ ἀναλλοίωτος ὁ Χριστός, ἄφθαρτος καὶ αἰώνιος ἡ διδασκαλία του.

Φῶς ἀναλλοίωτο ὁ Χριστός· φῶς τὰ λόγια του, φῶς ἡ ζωὴ του, φῶς τὰ θαύματά του, φῶς τὰ πάθη καὶ ὁ σταυρὸς του, φῶς ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ἀνάληψις του, φῶς ἡ Πεντηκοστή. Ὅλο φῶς εἶν' ὁ Χριστός. Ὁ φυσικὸς ἥλιος ἔχει τὶς κηλίδες του, ὁ Χριστός μας δὲν ἔχει οὔτε τὴν παραμικρὴ σκιά. Εἶνε ὁ ἅγιος καὶ ἀμόλυντος κατὰ πάντα.

Ἄλλ' ὅπως ὁ Χριστός εἶνε φῶς, ἔτσι καὶ αὐτοὶ ποὺ πιστεύουν σ' αὐτὸν πρέπει νὰ εἶνε φῶτα. Καὶ τέτοια φῶτα, πνευματικὰ φῶτα, εἶνε οἱ ἅγιοι ποὺ ἐορτάζουμε σήμερα. Σήμερα ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία ἐορτάζει τὴ μνήμη τῶν **πατέρων τῆς Τετάρτης (Δ') Οἰκουμενικῆς Συνόδου**, ποὺ συνήλθαν τὸ 451 στὴ Χαλκηδόνα, γιὰ νὰ πολεμήσουν τὴν αἵρεσι τοῦ Εὐτυχοῦς καὶ τοῦ Διοσκόρου, τὴν τρομερὰ αἵρεσι τοῦ μονοφυσιτισμοῦ, ποὺ ἀνέτρεπε τὴν ὀρθόδοξο διδασκαλία γιὰ τὸ θεανδρικό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ μας. Ἡ Τετάρτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος κατεδίκασε αὐτοὺς τοὺς αἰρετικούς, τοὺς λεγομένους μονοφυσίτας, ποὺ δίδασκαν ἀντίθετα ἀπὸ τὴ διδασκαλία τῆς ἀγίας Γραφῆς, τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῶν ἀποστόλων. Ἦταν ἐν ὄλῳ 630 πατέρες, **630 «ἀστέρες πολύφωτοι»**. Ἐὰν ὁ Χριστός εἶνε ἥλιος, οἱ ἅγιοι πατέρες καὶ διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας, μὲ τὰ συγγράμματά τους καὶ τὴ σοφία τους, μὲ τὴν παρρησία καὶ τὴν ὁμολογία τους, μὲ τὴν ὄλη ἀγία ζωὴ τους, ὑπῆρξαν **«ἀστέρες πολύφωτοι τοῦ νοητοῦ στερεώματος»**, ὅπως ψάλλει τὸ ὠραῖο δοξαστικὸ τους.

Φῶς λοιπὸν ὁ Χριστός, φῶς οἱ ἀπόστολοι, φῶς οἱ προφῆται, φῶς οἱ πατέρες καὶ διδάσκαλοι. Αὐτὰ τὰ φῶτα φωτίζουν τὸν πνευματικὸ οὐρανὸ τῆς Ἐκκλησίας. Ἄλλὰ δὲν ἀρκεῖ νὰ ἐκθειάζουμε μόνον τοὺς πατέρας καὶ διδασκάλους· πρέπει καὶ νὰ τοὺς ἀκολουθοῦμε. Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ «*Ἦμεῖς ἔστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου*» (Ματθ. 5,14) ἰσοδυναμεῖ μὲ ἰσχυρὰ προτροπὴ - ἐντολὴ **νὰ γίνουμε κ' ἑμεῖς φῶτα**.

Σεῖς οἱ Χριστιανοί, λέει ὁ Κύριος, εἶστε φῶτα μέσ' στὴ νύχτα τοῦ αἰῶνος τούτου. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, οἱ πιστοὶ ἄνθρωποι, ἄντρες καὶ γυναῖκες, ὁ ἀσπρομάλλης γέρος καὶ τὸ νήπιο ποὺ κρατᾷ ἐν τῇ ἀγκαλιά τῆς ἡ μάνα, τὰ

παιδιὰ τῶν κατηχητικῶν σχολείων καὶ οἱ νέοι, κάθε ὀρθόδοξος ψυχὴ, αὐτοὶ ἀποτελοῦν τὸ «*μικρὸν ποίμνιον*» (Λουκ. 12,32). αὐτοὶ εἶνε ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶνε ἡ «*γυνὴ περιβεβλημένη τὸν ἥλιον*» (Ἀπ. 12,1), τὰ παιδιὰ τῆς «*ἐνδύθησαν τὸν Χριστό*» (Γαλ. 3,27) ποὺ εἶνε «*τὸ φῶς τοῦ κόσμου*» (Ἰωάν. 8,12), καὶ μὲ τὴν παρουσία καὶ τὴ διαγωγὴ τους «*φῶς Χριστοῦ φαίνει πᾶσι*» (λεῖτ. προηγ.).

Ὅταν ὁ ἥλιος δὲν ἐμποδίζεται ἀπὸ τὰ σύννεφα καὶ λάμπει, τότε εἶνε χαρὰ Θεοῦ, θερμαίνεται καὶ ζωογονεῖται κάθε πλάσμα. Ὅταν ἀντιθέτως τὸ χειμῶνα **ὁ ἥλιος κρύβεται** ἐπὶ πολλὰς μέρες καὶ ὁ οὐρανὸς σκοτεινιάζει, οἱ ἄνθρωποι δὲ βλέπουν ἥλιο καὶ λυποῦνται. Κάτι παρόμοιο συμβαίνει σήμερα καὶ στὸν πνευματικὸ ὀρίζοντα, στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ὑπάρχει σκοτάδι. Χειμῶνας βαρὺς ἐπικρατεῖ, ἥλιος δὲ λάμπει, ἀστρα δὲ φαίνονται, σελήνη δὲ φέγγει.

Ἄλλὰ θαρσεῖτε, ἀδελφοί! Θὰ λάμψη πάλι φῶς, θὰ λάμψη ἡ ἀλήθεια. Δὲ θὰ νικήσῃ τὸ σκότος. Τὰ σύννεφα δὲ νικοῦν τελικῶς τὸν ἥλιο· γιὰ λίγο μόνον τὸν σκιάζουν. Καὶ τὰ σύννεφα ποὺ λέγονται εἶτε ψεῦδη εἶτε συκοφαντίες εἶτε διαβολὲς εἶτε ἀδικίες εἶτε περιορισμοὶ καὶ φυλακίσεις εἶτε ἐκτοπισμοὶ καὶ ἐξορίες εἶτε διωγμοὶ καὶ βασανιστήρια, δὲν μποροῦν νὰ καλύψουν γιὰ πάντα τὸν ἥλιο τῆς ἀληθείας, τὸ φῶς τοῦ δικαίου, τὴ λάμψη τῆς ἀγιότητος, τὴν ἀξία κάθε τιμίου ἀγωνιστοῦ. Ὅπως δὲν μπορεῖ νὰ σθῆσῃ ὁ ἥλιος, ἔστω κι ἂν χιλιάδες ἄνθρωποι βγοῦν ἔξω καὶ ἀρχίσουν νὰ τὸν φτύνουν, διότι εἶνε ἀδύνατον τὰ σάλια τους νὰ τὸν φτάσουν, κατὰ παρόμοιο τρόπο **εἶνε ἀδύνατον νὰ σθηστῇ ἡ ἀλήθεια**.

Προσωρινῶς σκιάζεται ὁ ἥλιος, προσωρινῶς ἐπικρατεῖ χειμῶνας, προσωρινῶς ἀποκρύπτεται ἡ ἀλήθεια. Χρειάζεται πίστις, ὑπομονή, καρτερία. Μέσ' στὸ σκοτάδι νὰ μὴ χαθῇ ἀπ' τὸ μάτι μας ἓνα ἀστέρι. Καὶ τὸ ἀστέρι, ποὺ πρέπει νὰ κρατήσουμε στὸν οὐρανὸ τῆς καρδιᾶς μας ὅλοι, εἶνε **ἡ ἐλπίδα στὸ Χριστό**. «*Ἡ ἐλπίς οὐ κατασχύνει*» (Ῥωμ. 5,5). Μὲ τὴν ἐλπίδα αὐτῇ θ' ἀντιμετωπίσουμε κάθε θύελλα. Σὰς ὁμιλεῖ ἓνας γέροντας ἐπίσκοπος, ποὺ δὲν πέρασε τὴ ζωὴ του μὲ εὐκολίες, ἀλλὰ διήλθε διὰ μέσου πολλῶν περιπετειῶν. Πιστεύω ἀκράδαντως, ὅτι ὅσες σκοτεινὲς δυνάμεις καὶ ἄνδρῶν στὸν κόσμος, ὅσο μαύρη καὶ ἂν εἶνε ἡ ἀτμόσφαιρα ἢ πνευματικὴ, ἢ ἠθικὴ, ἢ ἐκκλησιαστικὴ, ἢ ἐθνικὴ, ἢ παγκόσμιος, στὸ τέλος θὰ νικήσῃ τὸ φῶς, ὁ ἥλιος, ὁ Χριστός· ἀμήν.

† ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος